

השמים, מה זה פֶּעֶצִים השמים?
אמר רבי אבא, מה (שמות כד) עֶצֶם
השמים חקוק בשבעים ושנים
ענפים פורחים לוהטים לכל עבר,
אף כאן המראָה של אותו עֶצֶם
השמים כמראה השמים ממש.
רבי יהודה אמר, הכל נרשם
באותו האור של מראָה שֶׁנֶחְקַק
מצד השכינה.

אמר רבי חזקיה, אם כֶּף, והרי
הם ששים סביב השכינה, שכתוב
(שיר א) ששים גבורים סביב לה.
אמר לו, כֶּף הוא ודאי, אלא אותם
ששים מאירים בשנים עשר
תחומים, ולא זזים מסביבה
לעולמים. ששנינו, שנים עשר
תחומים חקוקים עליונים עלו
במשקל, בעץ קדוש גדול וחזק,
וכלם מאירים בגבירה,
כשמתחברת במלך. וזהו עֶצֶם
השמים, עֶצֶם השמים ממש. וכל
אותם השבילים המאירים,
מאירים בו באור הגבירה.

ושנינו, האור של הששים הללו
שסביבה, ושומים בו באותו
נע"ר, וקוראים להם ששים מכות
אש, שמתלבש בהם מצד
השכינה, לוהטים בדין. זהו
שכתוב ששים גבורים סביב לה.
שנינו, ויבן משה מזבֶּח, כמו
שאמרנו. ויקרא שמו ה' נְסִי, ה'
נְסִי מִמֶּשׁ. למה? משום שעמלק
לקח כל אותם מהולים שלא
נפרעו, ומל אותם וזרק אותם
למעלה, ואמר: טל מה שרצית
בו. באותה שעה מה כתוב?
ויאמר פי יד על פס יה מלחמה
לה' בעמלק מדר דר. מדר דר
חסרים, מהדירים של מעלה
ומהדירים של מטה.

אמר רבי יהודה, בכל דור ודור,
בכל הדורות שבאים לעולם, אין
לך דור שאין בו מאותו זרע רע,
והקדוש ברוך הוא עורף בהם

אבא, מה עֶצֶם השמים, גְּלִיפָא בשבעין ותריין
ענפין, פרחין מלהטן בכל עיבר. אוף הקא,
חיזו דההוא עֶצֶם השמים כחיזו שמאי ממש.
רבי יהודה אמר, כלָא אתרשים בההוא נהירו,
דחיזו דמתגלפא מסטרא דשכינתא.

אמר רבי חזקיה, אי הכי, והא שתין אינון,
בסחרניה דשכינתא, דכתיב, (שיר השירים א)

ששים גבורים סביב לה. אמר ליה הכי הוא
ודאי. אלא אינון שתין, אתנהירו בתריסר
תחומין, ולא אעדיאו מסחרנותהא לעלמין.
דתנינן, תריסר תחומין, גליפין עלאין,
במתקלא סליקו, באילנא קדישא רבא ותקיף.
וכלהו נהירין במטרוניתא, כד אתחברת
במלפא. ודא הוא עֶצֶם השמים, עֶצֶם השמים
ממש. וכל אינון נהירין שבילין, מנהירין ביה,
בנהירו דמטרוניתא.

ותאנא, נהירו דאלין שתין, דסחרנהא,
רשימין ביה בההוא נע"ר, וקרינן
להו שתין פולסי דנורא, דאתלבש בהו מסטר
דשכינתא, מתלהטן בדינא, הדא הוא דכתיב
(ד"ס"ו ע"ב א) ששים גבורים סביב לה.

ותאנא, ויבן משה מזבֶּח כֶּמֶה דאמינא. ויקרא
שמו ה' נְסִי. ה' נְסִי מִמֶּשׁ. אמאי. בגין
דעמלק נטל כל אינון דהוו גזירין, ולא
אתפרעו, וגזר לון ושדי להו לעילא, ואמר
טול מה דאתרעית ביה. ביה שעעתא מה פתיב.
ויאמר פי יד על פס יה מלחמה לה' בעמלק
מדר דר. מדר דר חסרין, מדיוורין דלעילא,
ומדיוורין דלתתא.

אמר רבי יהודה, בכל דרא ודרא, בכל דרין
דאתיין לעלמא, לית לך דר דלית בהו
מההוא זרעא בישא, וקודשא בריך הוא אגח
בהו קרבא. ר' יצחק אמר (מדיוקא דלתתא לדיוקא

קרב. רבי יצחק אמר (מהדירור שלמטה לדירור שלמעלה), ועליהם כתוב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ וגו'. מן הארץ - בעולם הזה ובעולם הבא. באותו זמן כתוב, ברכי נפשי את ה' הללויה.

פְּרִשְׁת יתרו

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה וגו'. רבי חזקיה (רבי אלעזר) פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו. כתוב ידו אחת, משום שצריך להרים זמין על שמאל, והרי בארנו הסוד.

מצאנו בספרו של שלמה המלך, שכל מי שמרים ידו למעלה, והם אינן בתפלות ובקשות, זהו אדם שמתקלל מעשרה שליטים ממנים, והם עשרה שליטים אשר היו בעיר. אלו אותם עשרה שממנים על פרישת הידים למעלה לטל אותה תפלה או אותה ברכה, ונותנים בה פח להתכבד השם הקדוש, ומתברך מלמטה. כיון שמלמטה מתברך מאותה פרישת הידים למעלה, אז מתברך מלמעלה, ומתכבד מכל הצדדים.

ואלו עשרת הממנים מזמנים לטל מאותן ברכות שלמעלה, ולהוריק למטה, ולברך את אותו שמברך אותו, שכתוב (במדבר ו) ואני אברכם.

ורבן ישמר האדם בשעה שמרים ידיו למעלה להיות בתפלה או בברכות או בבקשה, ולא ירים ידיו לחנם, משום שעשרה הללו מזמנים ומתעוררים אל אותה פרישת ידים. ואם זה לחנם, אותם העשרה מקללים אותו במאמים ארבעים ושמונה

בבעותא, ולא ירים ידיו למגנא, בגין דאלין עשרה אינון זמינין, ומתערין לגבי ההוא פרישו דידין, ואי הוא למגנא, אינון עשרה לטיין ליה, במאתן

דלעילא) ועליהו כתיב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ וגו'. מן הארץ: בעלמא דין, ובעלמא דאתי. ביה זמנא כתיב, ברכי נפשי את ה' הללויה.

(דף ס"ז ע"א)

פְּרִשְׁת יתרו

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה וגו'. (שמות יח) רבי חזקיה (נ"א ר' אלעזר) פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו. כתיב ידו חד, בגין דבעי לארמא ימינא על שמאלא, והא אוקימנא רזא.

אשבחנא בספרא דשלמה מלפא, דכל מאן דארים ידוי לעילא, ולא אינון בצלותין ובעותין, האי איהו בר נש, דאתלטייא מעשרה שולטנין ממנן. ואינון (קהלת ז) עשרה שליטין אשר היו בעיר. אלין אינון עשרה די ממנן על פרישו דידין לעילא לנטלא ההוא צלותא, או ההיא ברכתא, ויהבי ביה חילא, לאתיקרא שמא קדישא, ואתברך מתתא. כיון דמתתא אתברך, מההוא פרישו דידין לעילא, כדין אתברכא מעילא, ואתיקר מפל סטריין.

ואלין עשרה ממנן, זמינין לנטלא מאינון ברפאן דלעילא, ולא ארקא לתתא, ולברכא לההוא דמברך ליה, דכתיב, (במדבר ו) ואני אברכם.

בגין כן, יסתמר בר נש, בשעתא דירים ידוי לעילא, למהוי בצלו, או בברפאן או